

Câu Chuyện Kể Vòm Hang

Trần Hạ Tháp

1.

"...Trên nóc hang, vẫn liên tục vũ khúc kên kên không phân biệt ngày đêm: mổ-xé-nuốt. Chí thú, say sưa. Màu trang trí kinh điển: máu. Bốn góc chia bốn phần lãnh địa: độc quyền sà nhảy. Chả ai còn lạ lùng khi chúng choàng đủ thứ ruột gan phèo phổi lên đầu: chiến lợi phẩm làm vòng hoa chiến thắng. Chiến thắng khi chúng đã chiếm đoạt được chiếc hang vốn trước đây lung linh màu thạch nhũ. Một hang động linh thiêng từ sơ cổ... Đến mùa định kỳ, bọn chúng có nghi thức rất bất thường: mổ-xé-nuốt lẫn nhau không hề thương tiếc. Tiềm-năng-đầu-đàn: rồi sẽ quy về một trong bốn kên kên độc hiểm, quý quyết mưa mô nhất. Đây là lúc, đỉnh nóc hang thay đổi chủ nhân. Quyền lực tối thượng vào "chân" con nào? chưa dễ gì đoán biết. Và dù con nào, hoạt cảnh vẫn cứ thế...

Cũng là lúc, tự động cuộc tái phân phối bày đàn phe nhóm ăn theo. Lũ kên kên đàn dưới thập thò nghe ngóng, ra sức chạy nhanh nhất theo cường lực thắng thế. Chúng chuyên phản trắc, lật lọng miễn được duy trì ít nhiều phần ăn, suốt kiếp cứ khệnh khạng vòng ngoài vòm động. Hiển nhiên, bốn tiềm-năng-đầu-đàn bên trên phải ra sức biểu diễn công lực ngoạn thị. Đủ ngón nghề. Mục đích tối hậu tóm lại không ngoài: né tránh, hoặc ra đòn sát thủ. Các tiềm năng kia vừa thù, vừa là bạn. Quái dị thật. Chúng đồng loại nhưng không hề đồng lòng với nhau. Trừ việc bảo đảm cho sự tồn tại ngày càng bị muôn loài tẩy chay, chúng luôn tôn thờ đại vương khổng lồ trên núi. Răm rắp vâng theo từng tí một... Đại vương kên kên vĩ đại. Hòn núi ấy quá gần, vẫn trong tầm nghe-nhìn-ngửi lũ chúng.

2.

Bên trong vòm động, lũ lượm rác nhai xương mặc sức thao túng. Là sài lang, chúng thường ngủ. Ngủ ngồi nhiều hơn thức. Mặt chúng luôn cứ vênh lên: "khuyến diện tướng" y chang lúc châu rìa "bàn tiệc". Nơi đây rền vang trường-ca-ngáy. Bên trên nóc vòm, bốn kên kên thượng tầng ra sức nhảy múa, vừa thi đua cảm nhịp: thịch từng mảng, từng mảng liên tục rụng xuống. Lộc thượng ân ban. Mưa xương vẫn rất thường. Bọn ngủ gật bên dưới quơ cào mãi không hết. Xương rất dư, kê làm gối vẫn còn vun như củi. Giấc ngủ, chúng mơ màng tru sửa loại âm thanh ằng ặc.

Năm tháng nơi đây rất dài. Quá dài trong cảnh-giới-vô-minh. Tất cả bọn chúng - kên kên và sài lang - rất mực hãnh diện điều này. Coi y như thời gian ở cảnh tiên: cứ ngỡ rằng loài người khốn khổ ở ngoài kia, luôn mơ ước hướng về nhưng khó đạt. Với chúng, rõ ràng loài người "tiền bộ" còn quá ít để ưu tiên được nhập tịch như chúng.

3.

Thức giấc, là lúc bọn liếm rác dọn phòng làm việc. Việc thi hành vô cùng đơn giản: toàn bằng miệng. Chúng ngón sạch, nuốt trống. Ngoài thịch-xương-da cố hữu. Còn món đặc sản, đa sinh tố. Viên lỏm-nhổm-biết-bò. Dòi: thứ vật tổ thời chui-bò-rúc-rỉa. Tất thấy bọn ngủ gật này chừng như đều có chứng chỉ dọn vệ sinh, loại hiếm. Chúng mang thiên bẩm phi tang. Phi tang cất lực. Bởi bản thân chúng, nói văn vẻ chính là "siêu sọt rác". Nhưng cũng phải đến lúc bất khả. Không sao "liếm sạch mùi" đã lan xa ngoài vạm dậm. Vòm hang rỗng. Cửa nẻo trống hoát. Quang cảnh tan hoang, xú uế kinh hồn. "Hôi thối" là gì? Hai loài đặc dị, chuyên quản thủ nơi đây - kên kên và sài lang - làm sao hiểu? Vĩnh viễn "hôi thối" vẫn không lập thành khái niệm...

4.

Ngày kia, kên kên đại vương rời núi, giá lâm. Con vật khổng lồ kia đem ban thưởng xác chồn hôi. Bốn kên kên tiềm-năng-đầu-đàn cúi đầu tung hô, thọ lộc. Đại vương sà xuống vào hang. Cặp mắt ti hí dò tìm hồi lâu. Bỗng đắc ý phát hiện: linh vật. Đại vương thò vuốt sắc, bấu ngay hộp gỗ vẫn treo trên trần nóc kín đáo. Hộp trầm hương nặng chịch, không nhúc nhích mây may. Thần lực ngoại hạng, đại vương vẫn cứ toát mồ hôi. Bất lực. Chỗ cất hộp gỗ vô cùng hóc hèm. Thân đại vương vốn kông kênh, bất tiện. Bốn kên kên mái vòm đón ý, cùng phối hợp hạ thổ linh vật. Bên ngoài có móc ra, trong tận hết sức đẩy xuống. Hộp rơi, tan vỡ. Tiếng nổ kinh hoàng như sấm động. Linh vật mấy ngàn năm phơi ra, lẫn lóc. Lộ bìa cuốn sổ chữ ghi: gia phả. Nổi giận, đại vương quắc mắt xù lông nhảy vào xé mổ. Bốn kên kên chủ vòm đứng đưng. Kên kên mãi ăn no ngủ cao và thống lĩnh. Bỗng ánh hào quang phát ra, chói mắt. Phút chốc nghe như tiếng quân reo, voi gầm, ngựa hí.. Tiếng phàn phật cờ bay trong gió. Tiếng gào la thảm khóc chiến chinh. Tiếng hô hoán đồng dục và âm hưởng

vạn triệu giọng người đáp ứng. Tiếng nước nghe chảy ồ ồ lẫn với tiếng cầu phao gầy sập, trôi phăng. Tiếng lửa cháy phùng phùng. Hơi nóng lan ra dữ dội, tấp vào mặt đại vương. Kên kên không lồ kinh hoàng, nhảy dựng...

5.

Người đang đứng kể chuyện, đến đây đưa mắt nhìn quanh... Ngoại trừ số vẫn nghiêm túc theo dõi. Họ cuộn cuộn dâng trào cảm xúc nét mặt, không che dấu. Cách tối thiểu để tiếp cận, sử dụng và giữ gìn chánh đáng sự tự do.

Vẫn không thiếu kẻ quá ồn ào, hỗn tạp. Chuyện cứ đâu đâu, người này hoa tay múa chân, vẻ thông thái rất mực. Kẻ kia chực gây gỗ hơn là thực tâm nghe chuyện. Người dựa ngời lim dim như chớp ngủ. Các kẻ tùm năm, tùm ba bàn qua chợ búa, mảnh mung. Kẻ rón rén lặng lẽ về nhà từ lâu. Người lại cố ý đứng xa, lẻ loi như tìm nơi hóng gió. Đám ư a vắng tục nhất, ngồi nhậu bao giờ. Còn lại, hỗn âm với quá nhiều giọng nói. Mạnh ai cứ nói, như một hội chứng loạn-thị-linh-hồn. Phân lập, cát cứ. Tưởng như mọi sự - ngoài cái cao hứng riêng của họ ra - còn rạc chuyện chả ra gì. Người kể chuyện ráng hết sức bình sinh la lớn:

- Có phải mình tôi, người độc quyền kể chuyện không đây? Hẳn là không bao giờ. Chắc chắn. Thưa quý ngài, nhất là về đoạn kết hôm nay... Có số quý ngài tại đây nhưng thực ra, không rõ rồi sẽ về đâu? Đó là quyền riêng tư. Tôi chỉ cần biết đến sự thực này: Cùng đã có mặt hôm nay, ở đây. Không cần kể những kẻ giả danh... mờ ám. Tất cả chúng ta đều hội diện trong ý nghĩa: ít nhất về mỗi phần mình, cùng nói lên - cấp thiết - hướng đến kết thúc công bằng cho chuyện kể. Một chuyện kể đến đây - ai cũng sẵn biết trong lòng - vô cùng đặc biệt. Hoàn toàn chưa kết thúc...

- Thưa quý ngài, xin lần nữa chân thành bày tỏ rằng, thời gian không phải xa xỉ phẩm tiêu dao để làm duyên cho ý nghĩa cao xa nào, hoặc vả chằng nhằm qua ngày đoạn tháng. Trước khi rời diễn đàn về chỗ cố hữu của riêng mình, tôi xin lưu ý nhỏ - rất nhỏ - coi như đã xong đóng góp cá nhân tôi tối thiểu... Phần còn lại, để kính mời đồng cảm... Quan trọng hơn, hy vọng nhất là ý nghĩa ở cuối cùng câu chuyện kể. Chào tương lai. Xin cảm ơn tất cả.

(vườn tượng – 25/01/2016)